

ФРЕДЕРИК ПОЛ БЪРЗА КЛОПКА

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1985

chitanka.info

Имах запазено място до прозореца в предния салон, защото точно при този полет започват да сервираат именно оттам, но на съседното кресло съзрях картонче за резервация с името на Горди Маккензи. Отминах, без да се спирам, докато не чух поздрава на стюардесата:

— О, д-р Гру, радвам се, че ще летите отново с нас...

Стоях, препречил пътеката между креслата.

— Мога ли да се прехвърля някъде назад, Клара?

— Да, разбира се... Почакайте да видя?

— Какво бихте казали за онова място? — На него не виждах картонче за резервация.

— Само че то не е до прозореца?

— А дали е свободно?

— Сега ще проверя. — Тя разгърна скицата за запазени места. — Заповядайте, моля. Мога ли да взема чантата ви?

— Да-да. Ето че ви създавам работа.

Аз също трябваше да поработя, ето защо не исках да седя до Маккензи. Отпуснах се в креслото, поглеждайки навъсено към съседа си, за да му покажа, че не съм склонен да повеждам разговор, в отговор на което той смръщи вежди в знак, че това напълно го устройва. Видях Маккензи да се качва в самолета, но той не ме забеляза.

Малко преди да излетим, съзрях как Клара се наведе над него, за да провери предпазния му колан, и същевременно закри с длан картончето за резервация с моето име. Умница. Реших да я почерпя, щом попадна отново в мотела, където екипажът ѝ отсяда между два полета.

Не искам да оставате с впечатлението, че съм от онези модни личности, които не слизат от самолетите, и че съм на „ти“ с всяка срещната стюардеса. Единствените най-често срещани от мен стюардеси са две по линията Ню Йорк — Лос Анжелес, няколко, които летят от О'Хеър, и две, които виждам от време на време при полетите между Хънтсвил и летище Кенеди — ах, да, и едно момиче от „Еър Франс“, с което летях един-два пъти от Орли, но само защото веднъж, когато служителите от метрото стачкуваха и изобщо не можеше да се намери такси, тя ме взе в своя ситроен. И все пак, като поразмисли човек, излиза, че е така — изглежда, наистина пътувам много. Това са

рисковете на професията ми. Макар че съм завършил физика на атмосферата, аз се занимавам с обработка на данни — да поясня: това са резултатите от отчитането на уредите и оптичните наблюдения, които ние тълкуваме, за да определим еди-какво си налягане, температура, химически състав и т.н. — а точно сега това е една твърде нашумяла област и мен ме канят на много конференции. Казах „канят“, но не и в смисъл, че мога да откажа. Не мога, ако искам да запазя положението си в отдела и да си върша свободно моята работа. От една страна, всичко това означава лукс и удоволствия, когато, разбира се, имам време за удоволствия. И наистина — станал съм експерт в издирването на някое изискано заведение в Кливланд или Албъкърк (опитайте мексиканската кухня в ресторанта на летището) или в заклеяването на някое долнокачествено вино.

Това, от друга страна, обаче е смешно, защото не съм очаквал, че нещата ще се развият по този начин — не и като малък, когато четях статиите на Уили Лий и ходех да търся корени от женшен в горите около Потсдам (този, който е в щата Ню Йорк), за да спечеля пари, да отида в Масачузетския технологически институт и да строя космически кораби. Виждах се като мършав, недохранен учен с износени дрехи. Представях си, че вероятно никога няма да мога да напускам лабораторията (тогава бях убеден, че космическите кораби се проектират в лаборатории) и че ще си прахосвам здравето в дълги безсънни нощи над сметачната линия. А излезе така, че си прахосвам здравето с дезориентация по време и място.

Струва ми се обаче, че знам как да се справя с всичко това.

По тази причина не исках да прекарам четири часа и половина в празнотумство с Горди Маккензи, защото, ей богу, аз може би *наистина* знам как да се справя с всичко това.

Този въпрос действително не е от моята област, но съм го разисквал с някои хора от организацията и те не си придадоха онзи вежлив вид, който обикновено си придават хората, щом се опиташ да им кажеш нещо от тяхната област. Ще се помъча да го обясня. И така във всяка по-важна област за един месец се провеждат около двадесет конференции, симпозиуми и колоквиуми и човек може да загуби авторитета си, ако не участва поне в няколко от тях. Без да смятаме

производствените и плановите заседания и най-различните събрания от местно значение. А на всичко отгоре те се провеждат и в най-различни градове. Не съм спал в собствения си дом седем ноци поред от по-миналата Коледа, когато бях болен от грип.

И сега въпросът е — какво се постига с всичките тези събрания? По едно време си бях изградил теорията, че цялата тази *система* е планирана — става въпрос за градовете, в които заседаваме, пътуванията със самолет и всичко останало. Нещо подобно на психически стимулатор, чиято цел е да ни държи постоянно в напрежение — в края на краищата, когато човек пътува за някъде с реактивен самолет със скорост 600 мили в час, той е убеден, че върши нещо важно, защото в противен случай не би имало нужда да бърза толкова. Но кой би седнал да планира подобно нещо?

Ето защо изоставих тази идея и съсредоточих вниманието си върху пътищата за създаване на по-ефективна система. Знаете ли, наистина не съществува по-глупав начин за получаване на информация от този да прелетиш 3000 мили, за да седнеш в позлатено кресло в някоя хотелска танцувална зала и да изслушаш двадесет и пет човека да ти четат доклади. Двадесет и три от докладите изобщо не те интересуват, а двадесет и четвъртия не можеш да разбереш поради лошия акцент на докладчика, който освен това го претупва на бърза ръка, защото се притеснява, че ще закъснее и няма да успее да хване самолета си за следващата конференция. Именно онзи един-единствен двадесет и пети доклад ти е струвал четири дни, включително времето за път, докато си могъл да го прочетеш в собствения си кабинет само за петнадесет минути. А освен това и да го разбереш по-добре. Е, да, разбира се, съществува и взаимното общуване, когато се озовеш седнал в кафенето до някой, чиято компания се занимава с телеметрия, и той е в състояние да ти разкаже за най-съвременните уреди, за които никъде не можеш да прочетеш. Забелязвам обаче, че за такива разговори остава все по-малко и по-малко време. А може би и интересът към тях отслабва все повече и повече, защото някъде след около триста и първото ново запознанство човек наистина се уморява и започва да си мисли какво ли го очаква на писалището му, когато се върне, и си спомня за времето в Международния астрономическия съюз в Брюксел, когато лепналият се за него досаден и бърбив египтянин му е разказвал цял час и половина за Суецката криза.

И така, предполагам, че моята идея ви стана ясна. Загуба на време и ценен керосин за самолетно гориво, прав ли съм?

Жалко е това, че снабдяването с електронна информация е толкова евтино и леснодостъпно. Не знам дали сте присъствували на демонстрирането на видеофона, изработен от „Бел Лабораторис“ — направиха го на две събрания и ефектът е *почти* същият като при разговор лице срещу лице. По-сполучлив е от телефона. Възприятието е пълно, като изключим това, че не можеш да доловиш само дали човекът отсреща лъха на уиски или неща от този род. А това е само един начин за получаване на информация — съществуват още факсимилната, телеметричната, компютърната и телексната информация — да, ние разполагаме с всичко това, защо тогава не го използваме? Нека отидем и по-далеч. Сигурно ви е известно как може да се монтира записан на магнетофон тест — изрязват се ненужните части на речта, премахват се паузите, изтриват се дори някои излишни думи. И въпреки това записът изцяло се разбира, само че със скорост четиристотин думи в минута вместо с шестдесет или седемдесет, половината от които са повторения или „Това, което искам да кажа, е...“.

Ето това е въпросът за изграждането на системата и както казах, той не е от моята област. По този въпрос обаче се очаква мнението на специалиста — не моето. Двама от колегите ми се запалиха по тази идея и ние ще се съберем да я обсъдим веднага щом успеем да намерим време.

Може би се питате какъв е моят принос? Мисля, че имам известен принос. Например какво бихте казали за такъв подход при обсъжданията, при който въпросите наистина да се решават? Чел съм някои доклади, които предлагат начини да се опростят и насочат правилно разискванията на една конференция, така че нещата *наистина* да могат да се разискват. Аз дори си имам собствена идея по този въпрос. Нарекъл съм я Квант на Дебата — възможно най-краткия довод, който всеки участник в дадено обсъждане може да използва, за да изрази отделно становище и да накара останалите да го разберат (оспорят или отхвърлят), преди той да премине към следващия.

И така, ако половината от това, което си мисля, е правилно, тогава хората като мен ще могат да си свършат нещата за... е, да бъдем по-умерени... за четвърт от времето, което им е необходимо сега.

Другите три четвърти остават за... какво? Ами за работа! За да вършим нещата, които знаем, че трябва да свършим, но все не можем да намерим време за тях. Говоря всичко това съвсем убедено и сериозно. Искрено вярвам, че ние можем да вършим четири пъти повече работа, отколкото вършим сега. И съм абсолютно убеден, че така можем да кацнем на Марс след пет години вместо след двадесет, да лекуваме левкемия след дванадесет години вместо след петдесет и тъй нататък.

Ето това е положението и по тази причина не исках да си губя времето в разговори с Горди Маккензи. Носех всички свои записки в чантата си и четири часа и половина щяха да ми бъдат напълно достатъчни да се опитам да ги сглобя в подходящ вид, за да ги покажа на моите приятели от организацията и на някои други, кои то проявяваха интерес към тях.

Така че веднага щом самолетът се отдели от земята, свалих малката масичка и започнах да подреждам купчинките листи.

Само че се разминах с намеренията си.

Смешно наистина колко често се разминаваме с тях — мисълта ми е, че се случва човек да има някаква работа, която иска да свърши, и когато погледне напред, за да прецени дали времето ще му стигне за нея, най-неочаквано се оказва, че времето е изтекло, а той не е направил нищо. Стана така, че Клара се зададе с коктейлите — тя знаеше какъв предпочитам — съвсем сухо мартини с кора от лимон, — и аз от учтивост отместих записките, за да не ѝ пречат, след това тя се появи с предястията и от глад прибрах записките обратно в чантата си, впоследствие трябваше да решавам как искам да ми приготвят филето и обедът заедно с виното и десертния коктейл ми отне почти два часа. И макар че няхах никакво желание да гледам филм, все пак има нещо интригуващо да виждаш пред себе си всичките тези екрани с героя, който тъкмо извършва бомбено нападение на твоя екран, но го улучват и пада в пламъците на екраните към по-предните кресла, които съзираш с крайчеца на околото си; или пък го виждаш в стаята за инструкции на екипажа, или дори в кръчмата предишната нощ на екраните в другата редица, където филмът върви, преди да е минал при теб — всичко това ми прилича на противоречив отрязък от мигове, „сега“ в множествено число. Объркана работа. Тя обаче прикова вниманието ми, помогна и алкохолът и когато филмът свърши, бе

станало вече време за поднасянето на второто кафе с бонбони, след което светна надписът да пристегнем предпазните колани и ние вече се намирахме над огромния алуминиев купол върху Маунт Уилсън. Ето как не успях да намеря време да подредя записките си. Аз обаче съм свикнал с това. Навремето в Потсдам така не успях да открия и корени от женшен. Ето защо се наложи да изкарам училище със стипендия.

Пристигнах и се регистрирах в хотела, наплисках си лицето и слязох долу в заседателната зала точно навреме за една много скучна беседа на тема „Въздушни течения в атмосферата на планетите“. Публиката бе доста многобройна, в залата имаше около седемдесет-осемдесет човека, които кой знае какво си мислеха за ползата от всичко това — аз обаче си взех една програма и бързо се измъкнах.

— Здравей, колега — извика ми някой откъм автомата за кафе.

Отидох и се ръкувах с него — млад човек на име Резник от малкия колеж, където бях получил първата си научна степен.

Изглеждаше отегчен и ядосан. Беше с някакъв мъж, когото не познавах, висок и сивокос, с вид на банкер.

— Д-р Реймъс, запознайте се с колегата Чесли Гру. Това е д-р Реймъс. Той е от НАСА — да, струва ми се, че е от НАСА.

— Не, аз работя в една фондация — каза той. — Драго ми е да се запозная с вас, д-р Гру. Следя вашата работа.

— Благодаря. Много благодаря.

С удоволствие щях да си поръчам чашка кафе, но не ми се искаше, докато го пия, да стоя прав и да разговарям с тях. Ето защо казах:

— Няма как, ще трябва да се регистрирам, така че бихте ли ме извинили?

— Хайде-хайде, колега — каза Лари Резник. — Видях те, като се регистрираше преди половин час. Ти просто искаш да се качиш в стаята си, за да работиш.

Стана ми малко неловко. Не пред Резник, а пред другия човек, когото не познавах. Той се усмихна и рече:

— Лари ми разказа, че вие сте така устроен. Наистина, когато минахте, той каза, че ще се върнете само след тридесет секунди, и така стана.

— Ами да. Въздушните течения не спадат към моята специалност, наистина?

— О, никой не ви упреква. Бог е свидетел. Желаете ли кафе?

Не ми оставаше нищо друго, освен да приема благосклонно поканата.

— Да, ако обичате. Благодаря.

Наблюдавах го как взе чаша и я напълни от голямата сребриста кана. Лицето му ми беше смътно познато, но не можех да си спомня откъде.

— Да сме се срещали в Далас на сесиите на Астрономическото общество?

— Боя се, че не. Захар? Вижте, аз всъщност съм присъствувал на много малко събрания, но съм чел някои от вашите доклади.

Разбърках кафето си.

— Благодаря ви, д-р Реймъс. — Едно от нещата, които съм се научил да правя, е да повтарям едно име колкото мога по-често, за да не го забравя. Някъде обаче по средата на разговора щях обезателно да го забравя. — Моят доклад, д-р Реймъс, е утре сутринта. „Фотометрични методи за измерване на планетарните орбити“. Опасявам се, че в него едва ли има нещо повече от постигнатото на конференцията в Ленгли.

— Да, прочетох резюмето.

— Но това, че ще го изнесеш, ти го пишат в актива, нали? — обади се Лари. Той дишаше тежко. — Колко събрания станаха за тази година?

— Ами много. — Стараех се да глътна кафето си набързо, без това да направи впечатление. Изглежда, Лари беше в мрачно настроение.

— Точно за това разговаряхме, когато влезе — каза той. — Тридесет доклада годишно и текущи отчети за комитета. Кога за последен път си работил сериозно цял месец на писалището си? Знам, в моя отдел?

Усетих, че разговорът започва да ме интересува, а именно това не ми се искаше — исках да се заловя със записките си. Отпих още една глътка кафе.

— Знаеш ли какво казва Фред Холи?

— Не, Лари.

— Той казва, че в мига, в който някой човек постигне нещо, без значение какво, целият свят започва да заговорничи как да му попречи това повече никога да не му се случва. Председатели на събрания започват да го канят да изнася доклади. Членове на управителни съвети го слагат в разни комисии. Вестникари му се обаждат за интервюта. От телевизията го молят да участва заедно с един клоун, диригент на оркестър и певица в някакво предаване, за да говори по въпроса има ли живот на Марс.

— А хората, които се радват на успеха му, го задържат с дълги разговори, когато той напусне събранията — продължи д-р Реймъс. Той се усмихна. — Наистина, д-р Гру. Няма да се обидим, ако се оттеглите.

— Понякога ми се струва, че в това се намесва някакъв друг свят — продължи Лари.

Той говореше не само нервно, но и неразбираемо.

— По тази причина — добави той — аз още нищо не съм постигнал. За разлика от теб, колега. Но един ден и това може да стане.

— Недей да скромничиш — каза д-р Реймъс. — Вижте какво, тук вдигаме много шум. Защо не отидем някъде, където можем да седнем и да разговаряме спокойно — освен ако вие наистина не възнамерявате да се заловите с работата си, д-р Гру?

Да си призная, вече бях почти убеден, че именно *това* е моята работа — да разговарям с Лари и д-р Реймъс — и накрая се качихме в моята стая, а след това в стаята на Лари, където в чантата си той имаше доклад за корпорацията „Ранд“ с някои бележки, които му бях изпратил навремето, и повече изобщо не се върнахме в заседателната зала. Някъде към десет часа поръчахме да ни донесат вечерята и докато пиехме изстинало кафе на неприбраната маса и по малко уиски от бутилката, която Лари бе донесъл със себе си, им разказах всичко, което си мисля за системата на получаването на технологична информация. И за нейното значение. Д-р Реймъс, най-добрият слушател, за който може да се мечтае, подкрепяше всяка моя дума, макар и само с „Да, разбира се“ и „Така е“. Теорията ми наистина я биваше. Бях повярвал в нея, когато в самотните часове, седнал като дете, очакващо Коледа, изчислявах *колко работа* бих могъл да

извърша, прилагайки системата. Сега обаче в присъствието на двамата вече бях напълно убеден в правотата ѝ. Прекарахме бурна вечер. Накрая дори започнахме да пресмятаме след колко време ще можем да колонизираме Марс и да построим флот от междузвездни линейни кораби, ако всички хора използват за *работа* своето работно време, след което се смълчахме и Лари се изправи, отвори широко френския прозорец и пред нас се разкри гледката от балкона му. От двадесетия етаж долу пред нас се разстилаше Лос Анжелос, а от южните хълмове се канеше да се извие гръмотевична буря. Свежият въздух мигновено проясни главата ми и ме накара да осъзная, първо, че вече ми се спи, и второ, че след около седем часа трябва да изнасям проклетия доклад.

— Би могло да се каже, че вече е утро — рече д-р Реймъс.

Лари започна да възразява, после се усмихна.

— Е, добре, приятели, ваша воля — каза той. — Аз обаче искам да прегледам на спокойствие записките ти, колега, стига да нямаш нещо против.

— Само да не ги загубиш — казах аз и тръгнах към стаята си, за да си легна в леглото и да лежа с широко отворени очи, докато заспя, за да сънувам как петдесет седмици в годината работя само по моята специалност.

Въпреки всичко се събудих лесно в мига, в който хотелският будилник извънтя до главата ми. Бяхме се уговорили да закусим в стаята на Лари, така че да мога да си прибера записките и евентуално да побъбрим, преди да започне сутрешното заседание. Когато стигнах до неговия етаж, видях д-р Реймъс, който с леки стъпки идваше към мен.

— Добро утро — поздрави той. — Току-що събудих двама младоженци и това не ги зарадва особено. Стаята на Лари не беше ли номер 2051?

— Не, 2052, в обратна посока.

Той се усмихна, тръгна редом с мен и ми разказа един нецензурен, но много забавен виц за двама младоженци, като стигна до най-смешното място точно когато заставахме пред вратата на Лари.

Лари не отговори на моето почукване.

— Опитайте вие — казах аз, продължавайки да се смея.

Почукването на д-р Реймъс обаче остана също без отговор.

Смехът ми секна.

— Той не би могъл да забрави, че ще дойдем, нали?

— Защо не опитате да отворите вратата?

Опитах и тя се отвори лесно.

Лари обаче не беше в стаята. Вратата на банята, както и балконската врата стояха отворени, но Лари не се виждаше. Леглото му беше в безпорядък, но празно.

— Не може да е излязъл — каза д-р Реймъс. — Вижте, обувките му са тук.

Балконът не беше толкова голям, че да може да се скрие човек, но въпреки това отидох и го огледах — измит от дъжда и тесен. Там имаше само два прогизнали от водата шезлонга и няколко угарки от цигари.

— Като че ли е излизал тук — казах аз, след което в мелодраматичен порив се надвесих над парапета и погледнах надолу, но се оказа, че няма нищо мелодраматично, защото там, в извивката на просторната хотелска площадка, върху ръба на фонтана лежеше нещо и някакъв човек, застанал до него, крещеше на портиера. Беше все още твърде рано, за да е много шумно, и долавях неговия глас, който едва-едва преодоляваше височината от двеста стъпки между нас и това, което беше останало от Лари.

Сутрешното заседание бе отложено, но се реши да продължим следобед и аз влязох в продължителни и недостойни пререкания с Горди Маккензи, защото той искаше да изнесе доклада си, както бе по старата програма, в три часа следобед, но по новата този час бе определен за мен, а аз не бях в достатъчно добро настроение, за да му отстъпя. Не и след двата часа, които прекарах със следователите и хотелската управа, опитвайки се да им помогна да установят защо Лари е скочил или паднал от балкона, и най-вече след като разбрах, че скачайки, той е държал в ръката си всички мои записки, които сега се валяха на кални и мокри снопчета из целия Лос Анжелес.

Беше ми дошло до гуша. Бях чувал навремето, че Крафт Ерике прочел един доклад за три минути и четиридесет и пет секунди вместо за предвидените дванадесет минути, и като се постарях да счупя този рекорд, почти успях. После нахвърлих всички тези неща в куфара и се

отписах от хотела с намерението да отида право на летището и да хвана първия самолет за дома.

— За вас има оставено известие, мистър Гру — обърна се към мен администраторът. — Д-р Реймъс помоли да не заминавате, без да се видите с него.

— Благодаря — казах аз след кратко колебание дали да изпълня молбата му или не, но се оказа, че не се налага да вземам решение. Забързан, Реймъс прекоси фойето и дойде при мен. На приятното му лице се четеше загриженост.

— Бях сигурен, че ще си заминете — каза той. — Ала преди да тръгнете, отделете ми само двадесет минути.

Докато се колебаех, той щракна с пръсти към пиколото.

— Ето. Той ще се погрижи за чантата ви, а ние можем да слезем да изпием по чаша кафе.

И така се оставих да ме отведе до вътрешния двор, където се намираще кафенето, топло и чисто сега, след дъжда. Чудех се дали позна мястото, където Лари бе паднал, но аз не съм сантиментален за подобни неща, а очевидно и той не беше. Когато желаете, д-р Реймъс наистина се превръщаше във властна личност. Още преди да приближим столовете си до масата, той повика сервитьорката, изпрати я за кафе и сандвичи, без дори да се посъветва с мен, и заговори направо:

— Колега — каза той. — Не унивайте! Съжалявам за записките ви. Ала не искам да се отказвате от работата си.

Чувствайки се твърде уморен, аз се облегнах на стола си.

— О, само това не бих направил, д-р Реймъс?

— Наричайте ме Ласло.

— Само това не бих направил, Ласло. Всъщност вече мислих по този въпрос.

— Бях сигурен, че ще го сторите.

— Смятам, че ако през следващата седмица сваля две събрания от програмата си — за извинение мога да използвам смъртта на Лари, готов съм всъщност да използвам всичко, — мога да възстановя повечето от тях по памет. Е, като си помисли човек, това може би няма да стане за една седмица. Ще трябва да пиша да ми изпратят преписи от някои доклади. Но рано или късно?

— Чудесно. Именно по този въпрос искам да разговарям с вас.

Момичето донесе кафето и сандвичите и той я отпрати веднага щом тя ни ги сервира.

— Искам да ви кажа, че вие сте човекът, заради когото дойдох тук.

Погледнах го.

— Вие се интересувате от фотометрия?

— Не. Не от доклада ви — от вашата идея. От това, за което разговаряхме цяла нощ. Когато Резник спомена името ви вчера, не знаех, че именно вие ми трябва. Но след снощния разговор се убедих.

— Да, но аз не търся работа, д-р... Ласло.

— А аз не ви и предлагам работа.

— Тогава какво?

— Предлагам ви възможност да осъществите идеята си. Разполагам с пари, колега, пари на фондацията, които плачат да бъдат вложени в нещо. Не в космически и ракови изследвания, нито във висша математика — в тях вече са вложени достатъчно много пари. Моята фондация издирва проекти, които не се вменват в обичайните рамки. Значими проекти. Като вашия.

Да, това, естествено, ме развълнува. Беше много хубаво, за да е истина.

— Обадох се първо на секретаря на управителния съвет във Вашингтон — искам да кажа, веднага щом започнаха работата. Естествено, по телефона не можех да му дам сведения, достатъчни за официален договор. Но той лапна въдицата, колега. И управителният съвет ще направи същото. Следващата седмица има събрание, на което искам да присъствувате...

— Във Вашингтон? Предполагам, че...

— Не. Фондацията е международна, колега, и това събрание е на Лаго ди Комо. Ние, разбира се, ще поемем всички разноси и там ще можете да свършите много повече работа, защото няма да ви се обаждат от кантората...

— Да, но не съм сигурен, че...

— Ние ще ви подпомогнем. Изцяло. Персонал. Помещения. Започнахме изграждането на един център в Еймс, Айова — ще трябва естествено, да ходите дотам. Най-много, да кажем, два пъти месечно. И... — усмихна се той, като че ли се извиняваше за нещо — знам, че

това няма значение за вас. След като вече имате един медал на гърдите си, получаването на следващите едва ли ще ви развълнува. Но все пак ще звучи добре в биографичната ви справка в „Кой какъв е“^[1]. Както и да е, секретарят ме упълномощи да ви предам, че сте поканен да приемете назначение в управителния съвет.

Изпитах нужда от кафе и отпих една голяма глътка.

— Вашите темпове са много шеметни за мен, Ласло — отбелязах аз.

— Членовете на управителния съвет заседават във Флагстаф, където разполагат с клуб извън града. Ще ви хареса. Събират се, естествено, само шест пъти годишно. Но си струва труда, колега. Искам да кажа, че ние си имаме своя политика, както и всичко останало, и че ако човек е член на управителния съвет, той има много по-голяма тежест.

И той продължи да приказва, а аз седях и слушах и всичко се сбъдваше, всичко, за което бях мечтал. И през следващата седмица в Италия, в една просторна светла стая с огромен прозорец с изглед към Лаго ди Комо осъзнах, че съм станал пълновластен директор на проект, с ранг на член на управителния съвет, почетен член на най-важните комисии и че имам персонал от четиридесет и един човека.

Другата седмица откриваме мемориала „Лорънс Резник“ в Еймс — името беше моя идея, но всички я подкрепиха и макар че годината беше много напрегната, вече виждам, че наистина ще постигнем напредък. Все още изглежда малко нелепо това, че отделям толкова много време за организационна работа и конференции. Но когато онзи ден в Монреал споменах за това пред Ласло, той ми отправи една усмивка и одобрителен поглед.

— Чудех се колко ли време ще издържиш, без да мислиш за това — рече той. — Но най-добре е човек да бърза бавно и сам виждаш, че ще бъде възнаграден. Казах ли ти как добре ще се посрещне лекционната ти обиколка?

— Благодаря. В името на истината, каза ми. Открием ли веднъж център „Резник“, ще има малко повече време.

— Съвсем правилно! Не казвай, че си го научил от мен — намигна той, — но спомняш ли си какво ти бях казал за евентуалното ти назначение в президентската комисия по междуведомствените работи? Е, още не е официално. Но е решено. Вече ти взехме

апартамент в „Шорам“. Ще имаш често нужда от него. Дори обзаведохме една от стаите за кабинет — между пътуванията ще можеш да работиш там върху записките и докладите си.

Аз, разбира се, му обясних, че ако има предвид записките, които се мъча да възстановя, за тях изобщо не ми е необходимо толкова голямо помещение. Не чак толкова голямо, тъй като, честно казано, по този въпрос не съм напреднал много.

Струва ми се, че по един или друг начин можех и да напредна, ако имах поне малко късмет. Но се оказа, че нямам. Горкият Ханиман например — бях му писал вече за още един препис от доклада, който бе изготвил за мен, когато научих, че при буря яхтата му се обърнала. Дори цяла седмица не намериха тялото му. И, изглежда, никой не знае къде е държал преписа от доклада, ако изобщо го е направил.

А и онази шега, която Резник каза в деня, когато почина — как светът винаги заговорничи срещу човека, постигнал нещо. И след това добави: „Понякога ми се струва, че в това се намесва някакъв друг свят...“

Постарах се да проумея смисъла на шегата — ако това наистина беше шега. Да допуснем например само като хипотеза, че Някой не желае ние да напредваме толкова бързо, колкото можем в действителност, Някой от друг свят...

Това е глупаво. Или поне на мен ми изглежда глупаво.

Ако това предположение обаче не е глупаво, тогава то трябва да е точно обратното на глупаво, от което следва, че сигурно е опасно. На два пъти, съвсем наскоро, едва не бях прегазен от двама смахнати шофьори пред собствения ми дом. Ами онова въздушно такси, което изтървах и видях как пред очите ми се разби на излитане.

Има две неща, които бих искал да разбере дори само за развлечение. Едното е откъде и с каква цел фондацията се снабдява с пари. И второто — отговора на този въпрос мога да получа и сам, когато следващия път отида в Лос Анжелес — дали наистина онази сутрин в стая 2051 е имало младоженци, които са били събудени по погрешка от Ласло Реймъс тъкмо по времето, когато Лари е летял двадесет етажа надолу.

[1] Биографичен справочник за известни личности. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.